

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi T. T.W. i K.W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie o sygn. I ACz 578/19, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 10 grudnia 2025 r. T. T.W. i K.W. (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę na opieszałość, przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w Lublinie kończącego procedowanie umowy z 12 października 2006 r. z naruszeniem przepisów ustaw i Konstytucji RP i zarzucając:

1. „błędą ocenę materiału dowodowego przez pomijanie prawomocnych wyroków załączonych do zażalenia powoda z dnia 9 czerwca 2025 r. - odrzucenie sprzeciwu od Nakazu Zapłaty na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. jest obowiązujące co Sądy pominęły.
2. błędne zastosowanie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie Wydział Gospodarczy IX GC 247/09 z dnia 16.12.2009 r. po zmianie okoliczności wyrokami przy zażaleniu powoda z dnia 09.06.2025 r.” i wniesli o:
3. uchylenie Zarządzenia skarżonego w całości;

4. uznanie Nakazu Zapłaty z dnia 13 lipca 2017 r. sygn. I Nc 738/17 z mocą wyroku i nadania klauzuli wykonalności;
5. zasądzenie kosztów postępowań poniesionych od dnia pierwszego wyroku, dotyczących orzeczeń, które zapadły w związku z umową z dnia 12 października 2006 r. w związku z opieszałym, przewlekłym stosowaniem właściwych ustaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy. Ponadto, skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowania przygotowawcze zlecenie podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej, co kwalifikowane jest jako wymóg fakultatywny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6

ust. 2 u.s.p.p. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi musi szczegółowo wskazać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania, a także w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawić konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21).

W niniejszej sprawie powyższe wymogi nie zostały dochowane. Skarga nie zawiera żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Jednocześnie, nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie Sądu Apelacyjnego, które spowodowały naruszenie prawa Skarżących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogów określonych w art. 6 ust. 2 u.s.p.p.

Odnosząc się do sformułowanych przez Skarżących zarzutów i wniosków, Sąd Najwyższy stwierdza, że w trybie rozpoznawania skargi na przewlekłość postępowania nie może być poddana ocenie prawidłowość wydanego w toku postępowania postanowienia lub zarządzenia. Stwierdzenie przewlekłości postępowania ma na celu przyspieszenie postępowania przez zdyscyplinowanie sądu niższej instancji do podjęcia czynności. Niezadowolenie strony z rozstrzygnięć sądu, nie jest podstawą do złożenia skargi na przewlekłość postępowania. Skarżący skorzystali z instytucji do tego nie przeznaczonej, błędnie interpretując zarówno treść jak i cel stawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Niniejsza skarga obarczona jest również brakiem fiskalnym. Zgodnie z art. 17 u.s.p.p. skarga podlega opłacie stałej w wysokości 200 zł., a jeśli skargę wniosło kilka osób, każda z nich uiszcza opłatę oddzielnie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził, że wniesiona przez Skarżących skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 u.s.p.p. i na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. orzekł jak w sentencji, bowiem w myśl w/w przepisu ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

[AP]

[a.ł]